

Соняшники

Андрій Малишко

Гарбуз піднімає лапаті дзвоники;
Я стану у тінь, загубивши слово,
Соняхи, щирі огнепоклонники,
Сходу кивають злогоголово.

Кладуть без ліку поклони гарячі,
Як вигляне сонце в небесні обходини,
А потім шушукають про свої невдачі,
Про горе капусти й дрібної городини.

Які вони рідні, дружні та ближні
При доброму вітрі, при всякій погоді!
І дивляться соняхи, тягнуться, ніжні,
До сонця у небо, до сонця, та й годі!

А я посміхнуся: коли б того дива!
Я ж бачив учора в саду на алеї
Ішла кароока, ішла чорнобрива,—
Вони й повернулись від сонця до неї...